

Маємо об'єднатися, щоб зберегти Славутич

Шановні славутчани!

У місті трапилася трагедія. Життя молодого хлопця Віктора Бондаренка, якому тільки жити і будувати людське щастя, обірвали нелюди. Одні вбивали, а інші були співучасниками вбивства. І це в Славутичі, і це поряд з нами. Чи маємо ми право бути байдужими до такої жорстокості та цинізму?

Висловлюю найщиріші співчуття мамі Віктора. Переконаний, що кожен славутчанин розділяє її материнський душевний біль.

Шановні жителі міста, якщо ми справжні славутчани, а не "временщики", то повинні об'єднатися для того, щоб зберегти Славутич, щоб зберегти комфортність життя в нашому маленькому містечку. Велика дяка Богові й долі за те, що Славутич сьогодні є у нас.

Тільки від нас залежить, якому йому бути! На перший погляд, банальне твердження із Кодексу етики, але скільки в ньому змістовності та сили. Ми маємо всі разом створити умови, де не буде місця тим, хто нівечить і принижує своїми діями Славутич.

Ті, хто намагається розтопувати його, повинні кожної хвилини, кожної години, кожної доби відчувати на собі тиск територіальної громади. Не місце у Славутичі тому, хто вбиває, хто обмежує права й свободи людини, хто піднімає руку на неї, грабує, нехтує усім людським. Давайте зрозуміємо, що тільки ми самі маємо зробити, щоб життя у Славутичі було захищеним для усіх: маленької дитини, підлітків, молоді, працюючих і непрацюючих, для людей з обмеженими фізичними можливостями і людей похилого віку, для бідного і для заможного, для тих дітей, які

в Центрі реабілітації, і тих, хто в Центрі захисту дитини.

Життя безцінне і дається один раз, як найбільший подарунок долі. З того світу ніхто не повернувся і не передав ніякої вісточки, і ніхто ні при яких обставинах не має ніякого права не тільки забирати дорогоцінне життя людини, а й підняти руку на іншого. Гріх навіть подумати про це.

Сьогодні є об'єктивні речі, які існують поряд з нами, і ми зобов'язані замислитись, чи маємо на них вплинути, чи маємо перевиховати молодика, який з перекошеним обличчям, з банкою пива, з втраченою напівсвідомістю йде поміж нас, а ще й намагається бути героєм над усіма. Без сумніву, страх принижує людину!

Чи маємо ми спокійно відноситись до вульгарного спілкування підлітків, у лексиконі яких є тільки одне літературне слово, а всі інші вам добре відомі, бо саме з мови дорослих вони беруть їх?

Чи маємо ми не відчувати і проходити просто так мимо дитячого майданчика, який псується? Псується вашими дітьми або дітьми батьків, які працюють і живуть поряд.

Чи маємо ми бути байдужими до того, що молодь спокійненько обмальовує стіни і псує нашу спільну власність, роблячи нас недотепами та безпомічними, щоб застерегти це? Давайте пошукаємо спільну відповідь.

Звісно, ніхто, ніколи, ні за яких обставин не може штучно забрати людське життя. Навіть у тваринному світі, де діють інші закони, не всі звірі вбивають інших.

Світ, без сумніву, немилосердний і жорстокий, але ми його разом маємо змінити.

Банальне питання: чи маємо ми створити такі умови, які будуть влаштовувати усіх, щоб не хвилюватися за своїх дітей і в той же час примусити їх не блукати в 15 років після одинадцятої ночі?

Так, одні кажуть: давайте заборонимо алкогольні напої, пиво. Це, звісно, можна було б зробити в державі. Але скажіть, будь ласка, чи є історичний приклад, щоб хтось досягнув успіху, ввівши сухий закон і при цьому отримав би позитивний результат? На жаль, немає!

Інші кажуть: давайте повернемо смертну кару. Я знову ж наводжу приклад Китаю, де все, що завгодно роблять зі злочинцями, докладають усіх зусиль, але злочинність не перемагають. Ось тут треба шукати відповіді на усі питання. Тоді ми і зрозуміємо, що від кожного з нас залежить, якими бути стосункам між людьми.

Можна дуже легко спрогнозувати розвиток суспільних відносин, врахувавши практики західних сучасних розвинутих країн — і далекої Америки, і близької Швейцарії. Я ще раз хочу звернутись до нового покоління: "Ласкаво просимо до дорослого життя, але давайте жити за певними правилами та знаходити взаємопорозуміння".

Ми відкриті до диспуту з вами. У Славутичі все робиться для вас. Скільки умов створено для того, щоб ви ставали особистостями, щоб ви мали спеціальність, щоб ви прожили краще життя, ніж старше покоління. Але якимось чином треба зрозуміти одне одного. Звісно, що не всі будуть отримувати вищу освіту, але в Славутичі створена можливість отримати робочу професію, яка теж цінується в сучасній економіці, завдяки якій можна заробляти

гарні гроші й гідно жити, а це — головне.

Я думаю, що кожна нормальна людина хоче бачити прекрасне майбутнє своїх дітей, онуків, правнуків, нащадків.

Що принесли світу байдужість, черствість, бездушність, жорстокість, насилля? Яку історію вони творять? Чи мало історичних прикладів для того, щоб сьогодні бути трішки іншими і будувати людяне життя, уміти прийти на допомогу і підтримати один одного в тяжку годину, порадіти за успіх іншого.

Я не ідеалізую Славутич, але тут живуть люди, які зробили безцінний внесок в ліквідацію наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Мужність, чесність, порядність — ось основні риси людського характеру, які притаманні жителям нашого міста.

Я не ідеалізую Славутич, але в ньому живуть діти, які зробили стільки, що не перерахувати їх досягнень в освіті, мистецтві, творчості та спорті.

Славутич створює кращі умови, і живучи в них, логічно було б розраховувати на те, щоб ми були кращими.

Іноді нарікають, що немає чим займатися в місті ("город пустой, скучный"). Стверджувати подібне — це просто виправдання своєї лінії, безпорадності і, вибачте, безглуздості свого життя.

Є частина молоді, яка говорить, що в Славутичі немає умов для проведення вільного часу. Припустимо, що їх немає. Але, хто дає право знівечити своє життя, розтоптати його, кинутись у п'янки, в пошук чогось такого, що компенсує насолоду від вільного часу? Коли немає чим займатись, хто дає право вбивати, красти, прини-

жувати інших?

Славутич сьогодні — місто найсучаснішої інфраструктури. У світі не знайдете, де б на безкоштовній основі або за доступну плату був такий рівень послуг або такі заклади. В тих об'єктивних умовах, які є у місті, вони кращі в Україні, в Європі. І це не просто слова, а є критерії — перемоги наших дітей в олімпіадах, спортивних змаганнях, конкурсах. Зверніть увагу на такі показники: 87 відсотків випускників шкіл вступають до вищих навчальних закладів. Наша молодь навчається в Польщі, Німеччині, Америці, працює за кордоном. Наші славутчани перемагають на обласних, всеукраїнських конкурсах. Вони — кращі.

За цей час підготовлені майстри міжнародного класу, майстри спорту. Скільки перемог, скільки кубків усіх рівнів змагань! Тренери отримують вищі почесні спортивні звання. Ось де критерії, а не якісь голи, примітивні, злі оцінки, які не несуть за собою нічого, крім негативного впливу на формування особистості, на відносини старшого й молодшого поколінь. Коли ми це збагнемо? Коли допоможемо молоді, своїм дітям використати все, що в Славутичі є сьогодні, а не відкупуватись від них гривнями, щоб тільки відстали, щоб не турбували під час реалізації своїх егоїстичних планів?

Хочу згадати одну із відмінних робіт конкурсу соціальної реклами учениці ЗОШ №3 Анастасії Кузик. На плакаті намальоване криве дерево. Давайте замислимося, що таке криве дерево, і чи може від кривого дерева бути рівна тінь, і що треба зробити, щоб наступне дерево не було таким "кривим". Це крик людської душі про те, що тільки ми маємо

відповісти на ці питання, зробивши світ відносин людськими.

Збагнемо прості формули земного життя. Повірте, навіть цим можна дуже багато змінити, і перш за все душу. Саме через духовність, через елементарну людську культуру відносин, через відповідальність ми маємо знайти порозуміння і об'єднатись навколо святих цінностей, які дійшли до нас через всю історію. Вони випробувані, їх не треба відкривати, не треба напружувати свою свідомість своїми мізками, вони є в теорії життя людського суспільства, світової цивілізації. Головні з них вписані в нашому Кодексі етики, честі, порядності, добросовісного та ефективного управління Славутицької територіальної громади. Хоча б розпочніть з одного пункту виконання, пам'ятаючи про те, що все починається, відбувається і завершується у сфері людських стосунків.

Якій бути Україні, якому бути кожному містечку й селу, якому бути Славутичу, залежить від кожного з нас.

Зрозумівши це, ми зможемо змінити світ жорстокості, насилля, розпути і безладу на світ порядності, людяності, комфортності.

Одне прохання до усіх (я маю на це право, тому що віддав всі свої кращі роки життя без останку і сумніву для Славутича). Прочитай, передай іншому, подумай сам на сам і повір — життя можна змінити на краще для того, щоб бути в ньому щасливою людиною.

**За дорученням
Громадської ради
та покликом душі,
ваш міський голова
Володимир УДОВИЧЕНКО**